

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko A. B.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje adw. M. G. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił jedynie rozstrzygnięcie o kosztach procesu, oddalając w pozostałej części apelację powódki od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli o zwrotnym przeniesieniu na powódkę prawa własności określonego lokalu mieszkalnego wobec odwołania przez powódkę darowizny tego lokalu z powodu rażącej niewdzięczności pozwanej. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia i ocenę Sądu Okręgowego, że pozwana nie dopuściła się wobec powódki rażącej niewdzięczności.

W skardze kasacyjnej opartej na pierwszej podstawie kasacyjnej, powódka jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej powódka wywiodła z naruszenia przez Sąd art. 898 § 1 k.c. przez uznanie, że pozwana nie dopuściła się rażącej niewdzięczności wobec powódki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżąca nie wykazała istnienia przesłanki przedsądu, na którą się powołała.

Niewątpliwie nie zostało wykazane, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że Sąd drugiej instancji w sposób kwalifikowany: oczywisty, widoczny od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, naruszył przepisy prawa i w wyniku tego wydał wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.)

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi w istocie powtórzenie zarzutów przedstawionych w podstawach kasacyjnych

i w znacznej części sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co jest niedopuszczalne w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Zarzut rażącej niewdzięczności opiera się przede wszystkim na twierdzeniu o bezpodstawnym i wbrew woli powódki umieszczeniu jej przez pozwaną w domu opieki społecznej, podczas gdy ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku i wiążące Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wskazują, że decyzję w tym przedmiocie podjęła sama powódka i nadal jej nie zmieniła, a przyczyną tego jest jej stan zdrowia, wymagający całodobowej profesjonalnej opieki medycznej, której pozwana nie jest w stanie zapewnić. Także argumenty skarżącej kwestionujące ocenę Sądu Apelacyjnego, że w okolicznościach faktycznych sprawy brak osobistych kontaktów pozwanej z powódka nie może być uznany za rażącą niewdzięczność - nie prowadzą do oceny, iż doszło do oczywistego naruszenia art. 898 § 1 k.c. To, jakie zachowania obdarowanego mogą być uznane za rażącą niewdzięczność zależy od okoliczności faktycznych sprawy, o ile nie są to zachowania podjęte świadomie przeciwko darczyńcy w nieprzyjaznych zamiarach i powszechnie uznawane za oczywiście niegodziwe. Ocena w tym przedmiocie należy do sądów meriti. Jedynie wykazanie przez skarżącego, że w okolicznościach faktycznych sprawy ocena ta była ewidentnie i rażąco błędna mogłoby prowadzić do uznania, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt.4 k.p.c. Uzasadnienie wniosku powódki nie zawiera jednak argumentów, które pozwalałyby na taką ocenę stanowiska Sądu Apelacyjnego.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Na wniosek pełnomocnika powódki Sąd Najwyższy przyznał mu zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym (§ 19 i 20 w zw. z § 13 ust.4 pkt.1 i § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz.461)).